

fremstøtte nogle Bemærkninger derom. Det er rigtigt, at det er vanskeligere at gaa til en Forhøjelse af Ejendomsbeskatningen under nedadgaende Tider, end medens Tiderne er opadgaende. Jeg beklager derfor, at man, netop den Gang Tiderne gik stærkt opad, heller ikke vilde være med. Der blev jo fremsat Forslag, netop da vi var inde i Konjunkturer og Forhold, der gav en fuldstændig Berettigelse for en Forhøjelse paa dette Omraade. Da havde man andre Betæneligheder. Maaske man kan udtrykke disse Betæneligheder i den Grundanskuelse, som det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Raffnsøe, fremsatte, at man skal være forsigtig med at eksperimenterer med Skatter, særlig Ejendomsskatter, det vil sige, man skal være forsigtig med at eksperimenterer saadan, at de bliver højere, for at de bliver noget lavere, det gør ingenting, det er der ikke nær saa meget at risikere ved. I 1903, ved den store Omlægning af Ejendomsskatterne, eksperimenterede man meget stærkt, men det var med at kaste Ejendomsskatterne over paa den øvrige Befolkning. Da var Risikoen ikke saa stor. Men hvis man havde slaaet til den Gang og støttet den Tankegang, som var udtrykt i de Forslag, der da blev forelagt, havde man ikke haft nødvendig at tage det Hensyn, som man nu maa tage, til de nedadgaende Tider. Men selv om Tiderne er nedadgaende for Ejendomsbesidderne og Grundspekulanterne, er det alligevel ikke tilstrækkelig Grund til at undlade at tage Ejendomsskatterne i et passende Forhold. Selv under Opgangsperioder har de Skatter, der blev udskrevet paa fast Ejendom i Danmark, ikke været fuldt virkende som andre Skatter, der blev udskrevet; det vil jeg gerne gøre opmærksom paa i denne Forbindelse. Ejendomsskyldvurderingen har været under den Værdiansættelse, der gjaldt for andre Værdier, hvoraf der blev udskrevet Skat. Vi har Gang paa Gang under Krigen set, at naar en Mand med en Formue paa et Hundrede Tusinde Kroner købte sig en Ejendom og ansatte sin Formue efter Ejendommens Ejendomsskyldværdi, blev han baade 50 000, 60 000, ja, indtil 70 000 Kr. fattigere, end da han havde sin Formue i kontante Penge. Jeg anfører dette, fordi man efter min Anskuelse maa bedømme alle i Befolkningen ud fra samme Retfærdighedshensyn. Derfor er det ikke rigtigt at vige tilbage for de nedadgaende Tider, naar man skal tage sin Stilling til, hvor stor en Ejendomsbeskatning man kan

gaa med til. Jeg indrømmer, at man gennem en højere Ejendomsbeskatning rammer alle dem, der i de senere Aar har erhvervet sig Ejendomme under Topkonjunkturer; de er haardt ramt i Forvejen. Men dem kan en Beskatningsregel ikke hjælpe. Forholdene er saa stærke og Konjunkturerne saa trykkende, at de uvægerlig alligevel gaar til Bunds. Ser man saa hen til den Udvikling indenfor Ejendomsbeskatningen, der, som jeg antydede, er foregaaet siden 1903, tror jeg, at man med nogen Ret kan sige til de nuværende Ejendomsbesidderne, at man ikke kan tage Hensyn til nedadgaende Tider ved Bestemmelsen af, hvad der ret og billigt kan fordres i Ejendomsskat til Staten.

Det var den Side af Sagen. Men Grundskatternes sociale Virkning er næsten slet ikke berørt under Diskussionen. Jeg tror, at det er nødvendigt at tage det særegne ved Grundskatterne og deres sociale Virkninger med i Betragtning. Man kommer derved til at beskæftige sig med en Opgave af en egen Art, nemlig: Hvilken Forpligtelse har Lovgivningsmagten til at tage Hensyn til den Ungdom, der skal afløse de nuværende Besidderne og bære dansk Erhvervsliv i kommende Tider? Det er i Virkeligheden et Opgør mellem den kommende og den nuværende Slægts Interesser. Jeg hører til dem, der tror, at man for ofte lader sig paavirke af det Spørgsmaal: Rammer man de nuværende Besidderne skattemæssigt i Øjeblikket med en eller anden Byrde ved at øge Skatterne en Ubetydelighed eller mere, efter som vedkommende er større eller mindre Grundbesidder? Men sjælden hører man, naar disse Skatter drøftes, det Forhold taget i Betragtning: Samfundets fælles Ret til de samfundsskabte Grundværdier, der er den eneste Sikkerhed for, at de kommende Slægter kan faa taalelige Arbejdsvilkår her i Landet. Det er sjældent, man under Skatteloves Behandling hører den Argumentation fremsat. Men man har ikke Lov til at se bort fra det, ikke mindst maa man tage det frem til alvorlig Overvejelse, naar man skal gennemføre et nyt Skattekompleks i Tider, der varsler saa mørkt for Fremtiden for dansk Erhvervsliv og Produktion. Der er det Særkende ved Grundskatterne, at de aldrig betales af dem, som erhverver Grunden, hvorpaa de ligger. Det er Skatter, som kun betales af den, de paalægges. Den, der kommer efter, kommer ikke til at betale dem. Det har været en Misforstaaelse, det danske Landbrug meget ofte har gjort